

26-04-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকৰ কৰ্তব্য হৈছে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ উপাৰ্জন কৰা আৰু কৰোৱা, দান সুধি কৰা নহয়, কৰি দেখুওৱাব লাগে”

***প্ৰশ্ন:-** পিতাৰ অন্তৰত কোনটো শুভ আশা সদায় থাকে? কোনটো কথাত পিতাই পিতাৰ সমান বনাব বিচাৰে?

***উত্তৰ:-** পিতাৰ অন্তৰত সদায়েই সন্তানক সুখ দিয়াৰ আশা থাকে। বেহদৰ পিতাৰ কেতিয়াও বিকল্প বা বেয়া কৰ্ম কৰাৰ সংকল্প, দুখ দিয়াৰ সংকল্প আহিব নোৱাৰে কিয়নো তেওঁ হৈছে সুখদাতা। এইটো কথাতেই পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক নিজৰ সমান বনাব বিচাৰে। বাবাই কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, পৰীক্ষা কৰা মোৰ ভিতৰত সদায় শুদ্ধ সংকল্প থাকেনে? বিকল্পটো নাহে?

***গীত:-** হেৰা প্ৰাণী, অন্তৰ দাপোনত নিজৰ মুখমণ্ডল চাই লোৱা...

ওম্ শান্তি। ভগৱানে কয় - এইয়া কোনে ক’লে - মুখমণ্ডল চাই লোৱা প্ৰাণী? জীৱ আত্মাসকলক প্ৰাণী বুলি কোৱা হয়। জীৱ আত্মাসকল পিতাৰ সন্তান নহয় জানো। জানে যে আমি আত্মা। এই সময়ত আমি আত্মাসকলৰ পিতা হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। জীৱ যি শৰীৰ তাৰো পিতা এতিয়া প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা। আমি বাপদাদাৰ সন্তান। পিতাই বহিলে জীৱ আত্মাসকলক বুজাইছে- হে সন্তানসকল, নিজৰ অন্তৰ দৰ্পণ পৰীক্ষা কৰা যে আমি কিমান শতাংশ পুণ্য আত্মা হৈছো? কিমান আমি পুণ্য কৰো? মনুষ্যইটো এই কথাবোৰ নুবুজে যে দান-পুণ্য অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰহে কৰিব লাগে। এইটোও এতিয়া বুদ্ধিত আহিছে যে আমাৰ পিতা, শিক্ষক, গুৰু সকলো সেই একেজনেই বেহদৰ পিতা। দেহ-অভিমান ভাগি পৰে। সেই বেহদৰ পিতাক আমি আধা কল্প ধৰি স্মৰণ কৰিলো। স্মৰণ কৰাতো ভক্তিমাৰ্গৰ পৰা আৰম্ভ হয়। ভক্তিই ভগৱানক স্মৰণ কৰে। বুজিও পায় ভগৱান এজনেই। আমি আত্মাসকলৰ পিতা সেই নিৰাকাৰ জনেই। সাকাৰ পিতাটো জন্তু আদি সকলোৰে আছে। বাকী এই বাবা পৰমধাম নিবাসী সত্য পিতা। আমাক সত্য বনাওঁতা। পুণ্য আত্মাসকল হৈছে সকলো সত্যখণ্ডৰ নিবাসী। তোমালোকে জানা যে যিমানেই আমি পিতাৰ লগত সত্যতাত থাকিম সিমানেই পিতাৰ সত্যখণ্ডত উচ্চ পদ প্ৰাপ্তি হ’ব, ইয়াৰ কাৰণেই প্ৰতিযোগীতা। সেই পঢ়াৰ দ্বাৰা কোনোবা উকিল হয়, কোনোবা ইঞ্জিনিয়াৰ হয়, কোনোবা পৈণত, কোনোবা কেঁচা হয়, কাৰোবাৰ উপাৰ্জন লাখ টকা আকৌ কাৰোবাৰ কাৰণে ৫০০ টকা উপাৰ্জন কৰাও কঠিন। পঢ়াৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰ কৰে নহয় জানো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰে ভাণ্ডাৰ ভৰপূৰ কৰা, যিবোৰ কামত আহিবগৈ। ধাৰণা কৰি পুণ্য আত্মা হ’ব লাগে। আনকো দান কৰি পুণ্য আত্মা বনাব লাগে। নিজৰ অন্তৰক শুধিব লাগে মই কিমান ধাৰণা কৰি পুণ্য কৰিছো? যদি পুণ্য নকৰে তেন্তে নিশ্চয় পাপ আত্মাই হৈ থাকি যায়। গতিকে নিজৰ মুখমণ্ডল চাব লাগে। পিচফালে বহা সকলক শিক্ষকেও জানে, পিতাইও জানে। ৰেজিষ্টাৰৰ পৰা গম পোৱা যায়। এতিয়া সেয়া হৈছে স্থূল কথা, এইয়া হৈছে সূক্ষ্ম। মম্মা বাবাই ধাৰণা কৰোৱাই থাকে। অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নক ধাৰণা কৰা আৰু কৰোৱা। নিজেই যদি পুণ্য আত্মা নোহোৱা তেন্তে আনক কেনেকৈ বনাবা? এইয়া কোনো দুনীয়াৰ কথা নহয়। ইয়াতটো হৈছে ঈশ্বৰৰ কথা। যিয়ে যিমানেই চহকী হয় সিমানেই আনন্দৰ লহৰ উঠে। ধনটো মনুষ্যৰ ওচৰত বহুত আছে। বাতৰি কাকতটো দিয়ে, এই সময়ত অমুক আটাইতকৈ চহকী। ক্ৰম অনুসাৰেতো থাকেই। ইয়াত বিনাশী ধনৰ কথা নাই। ইয়াত হৈছে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ উপাৰ্জন কৰা আৰু কৰোৱা। ইয়াত সোধাৰ কথা নাথাকে। সুধি-পুচি দান কৰা নহয়, কৰি দেখুৱাব লাগে।

পিতাই কয় অন্তৰ ৰূপী দৰ্পণত চোৱা, মই কিমানখিনি পুণ্য আত্মা হৈছো? আমি সকলো একনম্বৰ পাপ আত্মা আছিলো। পুণ্য আত্মাও একনম্বৰ আছিলো। এতিয়া পুনৰ জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ পাইছো। পুণ্য আত্মা হৈ আছে। এতিয়া যিমানেই এই জ্ঞান ধন একত্ৰিত কৰিব সিমানেই চহকী হ'ব। সেই বিনাশী ধনৰ দ্বাৰা মগনীয়া হওঁ আৰু এই অবিনাশী ধনৰ দ্বাৰা চহকী হওঁ। অদল-বদল কৰা হয়। তন-মন-ধন সকলো বাবাক দি দিওঁ। বাবাই আকৌ আমাক জ্ঞান ৰত্ন দিয়ে, যাৰ দ্বাৰা আমি তন-মন-ধন সকলো নতুন পাওঁ। তাত মায়া নাথাকে যাৰ কাৰণে কৰোবাৰ মন ভ্ৰষ্ট হ'ব। ইয়াততো মন মায়াৰ বশীভূত হৈ আছে। মন হৈছে সকলোতকৈ বেছি হায়ৰাণ কৰোতা। যোগত নাথাকিলে মন চৈতান হৈ যায়। চাব লাগে আমি বাবাৰ পৰা কিমান ধন লৈ পুনৰ আনক দান কৰোঁ। মম্মা বাবাও তোমালোকৰ নিচিনাই মনুষ্যই হয়। কানেৰে শুনে। নিৰাকাৰ বাবাই এই কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কয়। নিৰাকাৰ আত্মাবোৰৰ নিজা শৰীৰ আছে। এইয়া হৈছে পুৰণা কলিয়ুগী শৰীৰ যি দুখ দি থাকে। সন্তানসকলে জানে পিতাই আহি আমাক সদায় সুখী বনাইহি। পিতাক পাইছো যেতিয়া অন্তৰত আনন্দত তালি বাজি থাকে, তেতিয়া বহিৰতো বাজে। প্ৰথমে সংকল্পৰ তালি অন্তৰত বাজে পিচত বাহিৰত বাজে। প্ৰথমে অন্তৰত আহিব যে এইটো কৰোঁ তাৰ পিছত কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰি লয়। গতিকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে মোৰ ভিতৰত শুদ্ধ সংকল্প আহে নে বিকল্প আহে? সংকল্প শুদ্ধ চিন্তাক, বিকল্প অশুদ্ধ চিন্তাক কোৱা হয়। বেহদৰ পিতাৰ বিকল্প আহিব জানো। তেওঁতো হয়েই সুখদাতা। তোমালোকৰ ওচৰলৈ বিকল্প আহিব - কৰোবাক দুখ দিয়াৰ বা বিকৰ্ম কৰাৰ। মইটো তোমালোকক হুবহু নিজৰ সমান বনাবলৈ আহোঁ। এইটোতো জানা যে পিতাই সদায় সন্তানক নিজৰ সমান বনায়। সন্তানসকলক জন্ম জানো দুখৰ কাৰণে দিয়ে। দুখতো কৰ্ম অনুসাৰে পায়। মাঁ-পিতাৰ আশা থাকে যে সন্তানসকলক বহুত সুখত ৰাখিব কিন্তু মায়াই প্ৰৱেশ কৰে। লৌকিক পিতাই বুজে যে সন্তানৰ বিয়া-বাৰো কৰোৱাই বহুত সুখ দিয়ে। কিন্তু পাৰলৌকিক পিতাই কয় বিয়া কৰোৱা মানে ধ্বংস কৰা। মই তোমালোকক এনেকুৱা ফুল বনাওঁ যে স্বৰ্গত তোমালোকে বিয়া পাতিলে পটৰজা-পটৰাণী হ'বগৈ, দোলনাত দুলি থাকিব। চোৱা লৌকিক পিতা আৰু পাৰলৌকিক পিতাৰ বুদ্ধিৰ কিমান পাৰ্থক্য! এই সময়ত মায়াৰ সংস্কাৰ মনুষ্যৰ ভিতৰত বহুত কাঢ়া, অজামিলৰ দৰে। মইতো বিচাৰো যে সন্তানসকলক ইমান সুখী বনাও যিয়ে একবাৰে দোলনাত দুলি থাকক। বেহদৰ পিতাৰ অন্তৰত সন্তানৰ সুখৰ কাৰণে কিমান শ্ৰেষ্ঠ আশা থাকে। সন্তানক মাঁ-পিতাই জন্ম দিয়ে গতিকে মাঁ-পিতায়েই আকৌ সুখী কৰিব লাগে। বেহদৰ পিতাইও বিচাৰে যে সন্তানসকল সুখী হওঁক। কিন্তু লৌকিক আৰু পাৰলৌকিক পিতাৰ বুদ্ধিৰ বহুত পাৰ্থক্য আছে। বেহদৰ পিতাই কয় কেৱল মোৰ লগত বুদ্ধি যোগ লগোৱা আৰু যিমান লৌকিক মাঁ-পিতা, মিত্ৰ-সম্বন্ধী আদি আছে সকলোৰে পৰা বুদ্ধিৰ যোগ আতৰাব লাগে। মই তোমালোকৰ সকলো হওঁ। মায়াই তোমালোকক সকলো কথাতেই দুখ দিব মই তোমালোকক সুখৰ সাগৰ বনাওঁ। মই নিজে ৰজাৰ সুখ ভোগ নকৰো। কিন্তু সত্যই ক'ব নহয়, সুখৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ, সেইবাবেইতো সুখী বনাওঁ। কিমান সুন্দৰ ভাবে বুজাই, আৰু কোনেও বুজাব নোৱাৰে। ভাৰততেই গোৱা হয় তুমিবাৰ' মাতাস পিতা তুমিবাৰ'। এই মহিমা ক'ব পৰা আহিলে যিটো গায় থকা হয়? পিতাই কয় মোৰ এজনৰ দ্বাৰাই তোমালোক সকলোৱে সুখ পোৱা সেইবাবে তোমালোকক কোৱা হয় অন্য সকলো সংগ এৰা। দেহৰ সৈতে যিবোৰ সম্বন্ধ আদি আছে সকলোকে পাহৰা। নিজকে দেহী-অভিমানী বুলি ভাবা। পিতাই কিমান সুন্দৰ ফুল বনাই। পিতাই কয় - কেৱল মোৰেই শুনা, মোৰ লগত যোগ লগোৱা। যেনেকৈ মই জ্ঞানৰ সাগৰ, গোটেই ৰচনা খনক জানো, সেইদৰে তোমালোকৰ বুদ্ধিতে এই সৃষ্টি চক্ৰ ঘূৰি থাকে। মাতা-পিতাই কেতিয়াও সন্তানক দুখ নিদিয়। দুখৰ কাৰণে ৰচনা নকৰে। এতিয়া পিতাই কয় - যি হৈ গ'ল সেয়া হৈ গ'ল... ড্ৰামা অনুসাৰে এতিয়া ফুলৰ দৰে পৰিত্ৰ হোৱা। তাতো বিকাৰৰ কথা নাথাকে। মহাৰজা-মহাৰাণী হয়গৈ। সমগ্ৰ দুনিয়াই কয় সত্যযুগ হৈছে স্বৰ্গ নিৰ্বিকাৰী পৃথিৱী। তাৰ দেৱী-দেৱতাসকলক সকলোৱে পূজে কাৰণ পৰিত্ৰ আছিল, সৰ্বগুণ সম্পন্ন আছিল। ১৬ কলাৰ পৰা আকৌ কলা-হীন হ'বলগীয়া হয়েই। চন্দ্ৰটোও চোৱা পিচলৈ কি হৈ যায়! যাক অমারস্যা কোৱা হয়। এইয়াও তেনেকুৱাই। মনুষ্যৰ কোনো গুণ নাই। ১৬ কলানো কি, এটা কলাও নাই। এটা কলাও নথকা বাবে এতিয়া ঘোৰ অন্ধকাৰ বুলি কোৱা হয়। পুনৰ কলা আহি

আহি ১৬ কলা হৈ যাব। এতিয়া তোমালোক কলাহীন ক'লা হৈ পৰিছা। ব্ৰহ্মাৰ এন্ধাৰ ৰাতি বুলি কোৱা হয়। ব্ৰহ্মাক প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে ব্ৰহ্মকুমাৰ কুমাৰী বুলি কোৱা। প্ৰথমে বি.কে. ৰ অন্ধকাৰ ৰাতি আছিল এতিয়া পোহৰলৈ আহিছে আৰু ১৬ কলা সম্পন্ন হৈ আছে। যি ১৬ কলা সম্পন্ন সূৰ্য্যবংশী আছিল তেওঁলোকৰ কলা কম হৈ গৈ গ'ল, এতিয়া সকলো কলা ধাৰণ কৰি আছে। এনেকৈ ধাৰণ কৰে যে সত্যযুগত ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ হয়। যেনেদৰে ৰজা-ৰাণী ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ তেনেদৰে ভাগ্যৱান তৰা, যথা ৰজা ৰাণী তথা প্ৰজা... ক্ৰম অনুসৰিতো হয়েই। এতিয়াতো ৰজাসকল ভিখাৰী হৈ গ'ল, ভিখাৰীৰ পৰাই পুনৰ ৰজা হ'বগৈ।

এতিয়া পিতাই কৈছে এই সকলোবোৰকে পাহৰি অশৰীৰী হৈ যোৱা। নিজকে দেহী বুলি ভাবি মিত্ৰ সম্বন্ধীয় আদি সকলোকে পাহৰি যোৱা। এতিয়া তোমালোকে সকলোবোৰ বলি দি দিয়া। মই তোমালোকক অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন দিওঁ। এটা-এটা ৰত্নৰ মূল্য কোনেও কৰিব নোৱাৰে। বাবাই জ্ঞানী আৰু যোগীৰ কাহিনী শুনাই, যাৰ মুখেদি ৰত্ন ওলাইছিল। বাকীতো সকলোবোৰ ভক্তিমাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ বনাই দিছে। সংগতি কৰোঁতা এজনেই পিতা, যিয়ে জ্ঞানৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ সংগতি কৰে, ইয়াক জ্ঞান অমৃত বুলিও কোৱা হয়। মান সৰোবৰ বুলি কোৱা হয়, অমৃত বুলিও কয়। তাত পানী খুৱাই। ব্ৰাহ্মণ সকলে লোটাতে পানী ভৰাই লৈ অমৃত বুলি কয়। বাস্তৱিকতে এই জ্ঞান হৈছে ন'লেজ। পিতাই কয় মৰমৰ সন্তানসকল তোমালোক দেহী অভিমানী হোৱা। মায়াই লগ নেৰে। তোমালোকে দেহী অভিমানী হ'বলৈ চেষ্টা কৰিলে মায়াই পুনৰ দেহ অভিমানী বনাই থাকিব। এইখন এক নম্বৰৰ যুদ্ধ। মায়াই দেহ অভিমানী কৰি একদম খালত পেলাই দিয়ে, পলম নকৰে। গতিকে নিজৰ বুদ্ধিৰ দ্বাৰা কাম ল'ব লাগে। বাবাইতো ক'ব ভাল দৰে পঢ়া তেতিয়াহে শিক্ষকৰো নাম উজ্বল হ'ব। পিতা হৈছে পুৰুষাৰ দিওঁতা। ভালদৰে পঢ়া আৰু পঢ়াওঁতা সকলে পুৰুষাৰ পায়। বাহ-বাহ ওলাই। পদো যদি উচ্চ পাব বিচৰা তেনেহ'লে প্ৰথমে প্ৰথমে নিজৰ দৰ্পণত চোৱা- পিতাৰ প্ৰতি মোৰ স্নেহ আছেনে? মই কিমান দেহী-অভিমানী হৈছো? মই কিমান ৰাতি-দিন পুৰুষাৰ্থ কৰোঁ? দেহ-অভিমান আহিলে যাত্ৰাত ৰৈ যায়। পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ পাহৰি যায়। পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ পাহৰিলে আৰু দুখোজ পিছলৈহে যায়। এফালে লাভ হ'লে আনফালে লোকচানো হৈ যায়। দেহী-অভিমানী হ'লে জমা হৈ গৈ থাকে। মায়াই ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত লোকচান কৰাই দিয়ে। দ্বায়িত্বশীল সন্তানে নিজৰ জমা পুজিৰ বিচাৰ কৰে। নহ'লে কোনোবা দেউলীয়া হৈ যায়। এই বেপাৰখনেই এনেকুৱা, যি জমাও হয়ো আৰু নহয়ো। মায়াই পাহৰাই দিয়ে নহয় জানো। গতিকে চাব লাগে কিমান পিতাক স্মৰণ কৰে আৰু কিমান আনক নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলে? বেপাৰীয়েতো সকলো হিচাপ ৰাখে, নহ'লে বেপাৰী নহয় মূৰ্খহে। কোনোবাইতো বহুতক সুখ দিয়ে, সন্তানে বাবালৈ লিখেও যে অমুকাই এনেকুৱা বাণ মাৰিলে যে মই পাপ আত্মাৰ পৰা পুণ্য আত্মা হৈ গ'লো। তেওঁৰ প্ৰতি বলিহাৰ যায়। লগতে শৰীৰ নিৰ্বাহৰ অৰ্থে কামো কৰিব লাগে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পিতাৰ লগত বেপাৰো কৰিব লাগে। যোগ বলৰ দ্বাৰা পাপ সমূহ ভস্ম কৰিব লাগে। আনকো পুণ্য আত্মা বনাব লাগে। এই সকলোবোৰ হৈছে বুদ্ধিৰ কাম। বুদ্ধিত দৃঢ়তা তেতিয়া আহে যেতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰে। নহ'লে দেহ অভিমানত মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় সকল স্মৃতিত আহিব। মায়াই এৰি নিদিয়। শিৱবাবাৰ মতত চলি-চলি শ্ৰীমতকো লখিয়াই দিয়ে আৰু পিছত পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যায়। অন্তত বহুত অনুতাপ কৰিব, ত্ৰাহি ত্ৰাহি কৰিব। ভাল-ভাল সন্তানেতো সকলোৰে অন্তৰত ঠাই লয়। নামো উজ্বলাই। পাণ্ডৱ সেনাত কোন কোন মহাৰথী আছে আৰু কোন কোন মহাৰথী সিটো সেনাত আছে? তোমালোকে দুয়োটা সেনাক জানা নহয়। এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা। কোনো বিৰলাহে শ্ৰীমতত চলে। শ্ৰীমতত নচলাৰ কাৰণে পিতাৰ নাম বদনাম কৰে অৰ্থাৎ লখিয়াই থাকে। এইয়া হৈছে সত্যৰ সংগ। এজনে আনজনক নিজৰ সমান বনাই স্বৰ্গৰ মালিক বনায়। মায়াই ইমান পাপ আত্মা বনাই দিয়ে যে পিতাকো ত্যাগ কৰি দিয়ে। ভক্তিমাৰ্গত সকলো প্ৰেমিকা, পুনৰ পিতাৰ ৰূপত এতিয়া তোমালোক সন্তান হৈছাহি। আকৌ প্ৰেমিকাও হোৱা, গতিকে প্ৰেমিকাই প্ৰেমিকক কিমান স্মৰণ কৰি থাকিব লাগে! আচ্ছা।

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পাছত পুনৰায় মিলিত হোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) জ্ঞানী-যোগী হৈ মুখৰ পৰা জ্ঞান ৰত্ন উলিয়াব লাগে। যোগৰ দ্বাৰা বুদ্ধিক দৃঢ় কৰিব লাগে।
- (2) পিতাৰ সমান সকলোকে সুখ প্ৰদান কৰি সুখ-দাতা হ'ব লাগে। কেতিয়াও দুখ দিয়াৰ বেয়া সংকল্প বা বিকল্প কৰিব নেলাগে।

***বৰদান:-** ইচ্ছা ৰূপী মৃগতৃষ্ণাৰ পিচত দৌৰাৰ পৰিৱৰ্তে সঁচা উপাৰ্জন জমা কৰোতা ইচ্ছা মাত্ৰম অবিদ্যা হোৱা।

কোনো সন্তানে ভাবে যে যদি মোৰ নামত লটাৰি লাগে মই যজ্ঞত লগাই দিম। কিন্তু এনেকুৱা পইচা যজ্ঞত নেলাগে। বহু ক্ষেত্ৰত ইচ্ছা নিজৰ হয় আৰু কয় লটাৰি লাগিলে সেৱা কৰিম! কিন্তু এতিয়া কোটিপতি হোৱা অৰ্থাৎ চিৰদিনৰ কাৰণে কোটি হেৰুওৱা। ইচ্ছাৰ পিচত দৌৰাতো মৃগতৃষ্ণাৰ নিচিনা। সেয়েহে সঁচা উপাৰ্জন জমা কৰা, হৃদৰ ইচ্ছাবোৰৰ পৰা ইচ্ছা মাত্ৰম অবিদ্যা হোৱা।

শ্লোগান:- বিঘ্নক বিঘ্নৰ পৰিৱৰ্তে খেল বুলি ভাবি চলিলে খেলত হাঁহি-গাই উত্তীৰ্ণ হৈ যাবা।

!!ওম শান্তি!!
